

overtaget denne Forpligtelse grundlovmæssigt, saa havde vi forpligtet os til at overtage den hele Apanage; men jeg svarer dertil: Nei, fordi det var en Forpligtelse, vi i saa Fald havde overtaget, idet vi stillede os paa hele Statens Standpunkt, som vi endnu præteredere eksisterer i Europa. Dersom altsaa den Stat var bleven opløst, saa, ligesom vi vare komne til at dele alle andre Forhold, der hidtil have været fælles imellem os, vare vi ogsaa komne til at dele denne Forpligtelse. Dertil behøve vi aldeles ingen Beslutning. Det ligger netop nu inden Underhandlingernes Omraade, og ogsaa af den Grund skulde det være mig meget kjerere, om det ærede Statsraad kunde komme til den Beslutning, at tage denne Lov tilbage, efterat vi have henviist den til anden Behandling, end at ville bringe den altid videre og videre, for der vil nødvendigviis indtræde et Stadium, hvorpaa vi ikke kunne følge det ærede Ministerium (Hør! Hør!), ikke i nogen Maade fordi vi indvende mod Summerne, men fordi vi indvende mod Betimeligheden.

Finantsministeren: Den sidste ærede Talers Foredrag gik ud paa at bedømme, om det er betimeligt eller ubetimeligt, at denne Lov er bleven forelagt, og om det er betimeligt eller ubetimeligt, at den bliver antagen, men jeg troer, at disse Ting bør holdes vel ude fra hinanden. Hvad angaaer Spørgsmaalet, om at forelægge denne Lov, kan der efter Ministeriets Anskuelse, som jeg i denne Henseende er vis paa, ikke kan have forandret sig ved hvad der idag er udtalt, ikke være nogen Tvivl om, at Ministeriet var forpligtet til at forelægge det denne Gang. Om Rigsdagen kan komme til det Resultat, maaskee ogsaa i Faveur af det Kongelige Huus, ikke at antage denne Lov, men i det Sted at udfinde en an-

den Afgjørelsesmaade, hvorved det samme opnaaes, er et andet Spørgsmaal. Hvad det sidste Spørgsmaal angaaer, er det imidlertid en Selvfølge, at det er umuligt for Diebliffet at udtale nogen bestemt Anskuelse, og det saa meget mindre, som Ministeriet vistnok ikke vilde fordrifte sig til derom at tage en Beslutning uden nærmere Conference med vedkommende høie Herstaber. Men saameget troer jeg ialtsald maa indrømmes, at Ministeriet var forpligtet til fra Sagens første Behandling af at fremsætte klart, hvorledes det opfattede Sagen, og at Ministeriet i det Diebliff, at Apanageloven een Gang er forelagt, ogsaa maatte ønske, at denne Sag nød sin Fremme, for at de fyrstelige Personers Fremtid muligt kan blive sikket. Kan imidlertid en anden Afgjørelsesmaade udvindes, hvorved det samme Resultat kan opnaaes, saa stiller Sagen sig anderledes, men et saadant Resultat er hverken stillet i Udfigt ved hvad den første eller den anden Taler, som nu har talt, have yttret.

Rettelser.

- Nr. 68 Sp. 1074: Den af Justitsministeren citerede Passus af Ansøgningen fra det mosaiske Troessamfundets Repræsentanter skal læses aaledes: „et allernaadigt Forbud imod, at Nogen af vort Religionsamfund enten betegner sig selv eller betegnes af Andre med Ordene „Sode“, „af jødiske Natur“, eller ved et andet Prædicat, deriveret af Ordet „Sode“, en Benævnelse, med hvilken man ei alene som oftest forbinder et foragteligt Begreb, men ved hvilken man endog ser at betegne en Person som hørende til den forhenvede Kartusender opløste israelitiske Stat.“
- — 1072 R. 10 f. n. „politiske Genfyn“ læs „Politiske Genfyn.“